

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

§. 1. Indicat revelationes, quas Marina pro ea co[n]scribenda habuit, & fundamenta, quibus innitur veritas, & certitudo hujus historiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

§ I.

*Indicat Revelationes, quas Marina pro ea con-
scribenda habuit, & fundamenta qui-
bus innititur, veritas, & Certi-
tudo hujus Historie.*

I **M**agnus noster DEUS ac Dominus, qualis omnibus fuit ætatibus, ac temporibus, estque etiam num in Sanctis suis, dignatus est sibi diebus nostris deligere Venerabilem Virginem, nomine Marinam de Escobar, ut in ea immensos infinitæ suæ sapientiæ, charitatis, & misericordiæ thesauros, atque inæstimabiles gratiæ divitias manifestaret, internè cum ipsa conversando, ac omnia illi declarando Mysteria, quæ nos Catholica docet Fides, celebratque Ecclesia; modis usque ad eò novis, miris ac inusitatis, ut exhibiti eidem favores nullatenus cedant illis, quos S. Gertrudi, S. Mechtildi, S. Brigittæ, S. Catharinæ senensi, S. Teresiæ à JESU, aliisque consimilibus præstitisse scribitur; quandoquidem non est abbreviata potens manus Domini, neque exhausta ipsius Sapientia, vel imminuta Charitas, quo minus sciat, possit, ac velit innovare miracula, quæ operatus est in Sanctis antecedentibus, & alia patrare paria, atque subinde majora per modò Viventes. Sunt etenim tot res eximiæ, quas DEUS de se ipso, deque suis Divinis perfectionibus, nec non de iis, quæ hominis egit causâ, revelare potest; sunt quoque tam varii modi, quibus talia revelare consuevit, ut, postquam illa cuiquam mortalium patefecerit, semper ei supersint alia infinita, ad eò novis manifestanda modis, ut omnem superent imaginationem:

D

quo-

quorum illustrissimum videtur voluisse facere compendium, comunicando se Venerabili isti Virgini, omnibus ferè cœlestis, ac Divinæ Communicationis generibus, recensitis in Scriptura Sacra, atque in Vitis Sanctorum.

2 Et quantumvis verum sit, omnia ista, utpotè interna, & secretè acta, DEUM inter, & animam, non potuisse sciri, præterquam ab ipsâmet Virgine (quæ DEO jubente, illa conscientiæ suæ apperiebat Arbitris, & propter fines, quos mox intelligemus, conscribebat) non tamen propterea minus credenda sunt, & probanda, quam creditæ, & probatæ fuerint res admirandæ prædictarum quinque Sanctarum, quamvis illæ ipsæ eas manifestaverint; cum sint confirmatæ iis operibus, ac signis, quæ nos sufficienter convincant, quòd nec ipsæ fallantur, neque nos fallant, ex ignorantia, passione, vel malitia: & quandoque sint ejusmodi, ut quamvis illæ voluissent, non tamen scivissent confingere, nisi ab alio altioris ordinis spiritu, ad hoc permotæ fuissent.

3 Et quâvis certum sit, & experienciâ compertum, quod his temporibus (quæ sunt occulta DEI judicia) se transfiguret Satanas in Angelum lucis, fingendo, & simulando ea, quæ apparent Sancta, ac Divina, tam internè, quàm externè; certus nihilominus sum, quantum præsentis vitæ conditio patitur, spiritum, quo agebatur, venerabilis Marina, quique cum illa agebat, & ea ipsi manifestabat arcana, ac secreta, quæ referemus, non fuisse malum, sed bonum; non Dæmonem, sed verum DEUM, ipsumque servatorem nostrum, subservientibus illi, & ab eo commissa exequentibus bonis Angelis, Sanctisque Cœlitibus, atque in primis Sacratissimâ Virgine ipsius Matre. Si quidem rigido admodum, & sollicito plurimum, quam triginta annorum, quibus mihi rerum suarum, tum oratenus; tum scripto reddebat ratio-

tio-

tionem, examine, universa, quæ illi eveniebant, semper inveni, habere omnia boni Spiritus signa nobis à sacris literis, & Sanctis Patribus indicata. Eorum ego, ne sim prolixus, succinctam dumtaxat dabo epitomen, quam fusa isthæc comprobabit Historia.

4 In primis namque in verbis, operibus, & actionibus, atque rebus omnibus ejus spiritus, qui ipsi loquebatur, quidam elucebat Divinum; eam siquidem Sapientiam, & excellentiam, eam veritatem, & puritatem, eam gravitatem, & discretionem, eam denique Sanctitatem in summo perfectionis præferebant gradu, ut abundè ostenderent, fontem, ex quo procederent, esse DEUM; cum in DEO nihil reperiri possit, quod malum, vel falsum, leve, aut imperfectum, & indignum sit tantæ Domini Majestate.

5 Præterea, quemadmodum arbor cognoscitur ex fructibus, ita se Divinus Spiritus in ista sua Famula, manifestabat, per septem raras illi collatas virtutes, quæ sunt septem certa Sancti Spiritus, iis prædico assistentis, indicia. Prima fuit singularis, quædam animæ, & corporis puritas, atque summus cujuscumque, quantumvis levis culpæ, vel nævi horror, nec non prorsus rarum Castitatis donum, quo fuit à tentationibus, & motibus illi contrariis præservata. Admirabilior erat altera, quod illam in tam profunda sui ipsius cognitione fundaverit, ut inter revelationes, & favores usque adeo prodigiosos, ab omni fuerit superbia, & inani gloria, atque etiam ejus tentatione immunis. Tertia, quod ipsi cor ita pacatum, & præsentia sui DEI inhærens dederit, ut in oratione, & contemplatione mentali nunquam, aut rarissimè passâ fuerit, vel involuntarias mentis evagationes, quamvis illam ad multas horas produceret. Quarta, summus fuit timor, ne circumveniretur à Diabolo in rebus extraordinariis, quæ illi acci-

debant; ideoque omnem sibi possibilem adhibebat diligentiam, ut eam DEUS ab hujuscemodi illusionibus liberaret, vel talibus viis non duceret; ita ut nemo unquam tam fuerit cupidus similibus visitationum, & gratiarum, quam illa fuit sollicita, ut resisteret, ac reluctaretur iis acceptandis, donec ipsam DEUS induxisset ad consensum. Quinta, sunt vehementia desideria, quibus tenebatur, ut quoslibet toleraret contemptus, & cruciatus pro DEO. Unde quando illam Divina Majestas postremo vitæ tempore, sustinendis horridissimis molestiis, ac doloribus exercuit, tantopere acquiescebat, ut se desolatam diceret morituram, nisi modicum illud toleravisset, quod ipsi DEUS ferendum obtulerat. Hinc etiam, inter tam terribiles cruciatus, perfectissimè suam Divinæ conformabat voluntatem, neque ulla ipsi crux erat tam gravis, quam timor, quomodo libet deflectendi ab ea conformitate. Sexta est ingens zelus salutis animarum, ut mille dedisset vitas, ne vel una damnaretur: tamque tenera commiseratio, quæ proximorum condolebat miseriis, quæ in ipsius deveniebant notitiam; ut illis conficeretur, & gravaretur, ac si propriæ ipsius essent quæ sunt virtutes, in quibus Evangelica est sita perfectio, & de quibus in primo agetur libro. Denique summam habuit propensionem, non tamen impetuosam, neque præcipitè, sed admodum moderatam, & circumspectam, ad reddendam omnium rerum suarum rationem suæ Arbitro conscientie, à quo dirigebatur; noluitque se ipsam, seu proprio iudicio, seu interno Spiritus impetu, regere, nisi accederet approbatio Magistri, ac Ducis visibilis, quem illi dederat DEUS, in iis rebus, quæ ipsius indigebant directione.

6. Hæ septem heroicæ virtutes, seu effectus animæ, ita adversantur intentionibus Satanæ, cōveniuntque tam propriè DEO, qui desiderat, ac præterdit salutem,
atq;

atq; perfectionem suorum Electorum, ut dum illæ firmiter, ac stabiliter in anima perseverant(quemadmodum perseveraverunt in Venerabili Marina, quamdiu ego ipsi fui à confessionibus) sint septem indubitata testimonia, septemq; certissima indicia ejusdem DEI, qui illam adedò insuetis ducit viis, reddendo ipsam immunem ab omni diaboli, vel proprii spiritus illusionē. Et propterea illi dedit naturam, indè quidem extremè reformidantem ejusmodi dolos, hinc verò vividam, perspicacem, ac impigram, & celerem in examinandis, & perspicendis rebus internis, quæ illi eveniebant; itaut magnâ hujus sollicitudinis parte, suos liberaret Confessarios. Idcirco, non absq; sufficienti fundamento, existimo, quod sicut DEUS in sua Ecclesia constituit Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios Sanctos, ad aliorum virtutum præbendum exemplum; ita periculosis his temporibus proposuerit hanc Virginē, ut timoris, & sollicitudinis, cautela, circumspeditionisq; ac disquisitionis exemplo doceret, quomodo Divinæ Revelationes, & inusitatae gratiæ tutò sint suscipiendæ.

§. II.

*Deus jubet, Marinam ob valdè sublimos fines,
ea scribere, quæ ipsi eveniebant.*

7. **E**X dictis sequitur, Venerabilem Virginem Marinam de Escobar ea, quæ ipsi eveniebant, non ex sua propria voluntate, neque ex animi levitate conscripsisse, & propalasse; cum potiùs ab hac re summè abhorruerit, usquedum id facere juberetur a suo Confessario Patre Petro de Leon; ut illa ipse diutiùs expendere posset, atque discutere, & exhibere aliis authoritate pollentibus, rerumque spiritualium peritis, ac doctis viris, qui suum de iis judicium
di-